

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.634 van 28 november 2013
in de zaak A. 207.685/XIV-34.768**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter JP Lips
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 475, bus 15
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 14 januari 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 93.768 van 17 december 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9418 van 30 januari 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 oktober 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter JP Lips, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker verklaart zich op 13 mei 2011 vluchteling in België. Op 28 september 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Het beroep van verzoeker tegen die beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen met een arrest van 13 december 2011.

3.2. Op 28 augustus 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt op 14 september 2012 tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 17 december 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/2, § 1, 39/65, 57/7ter en 57/23bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de “kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak”. Hij licht dit als volgt toe:

“(…)

De rechter dient haar beslissing te motiveren die niet mag aangetast zijn door een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak zonet schendt zij de artikelen 149 van de Grondwet en 39/65, al. 1, en 39/2, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Hoewel uw Raad niet in de beoordeling van de zaken zelf treedt (art. 14, § 2 van de Wetten op de Raad van State gecoördineerd op 12 januari 1973) behoort het uw Raad toe "na te gaan of de door cassatieberoep bestreden beslissing aan de feiten die zij vaststelt, wel een correcte juridische kwalificatie geeft of eruit de juiste gevolgtrekkingen op wettelijk vlak heeft gepuurd." (R.v.St. GHYSELS en LENDERS, nr. 4467 van 5 juli 1955; BELGISCHE STAAT, nrs. 4468 en 4469 van 5 juli 1955; JORIS, nr. 6718 van 9 december 1958; BELGISCHE STAAT, nr. 15564 van 14 november 1972; A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, 1020).

In casu maakt de rechter een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak om de volgende redenen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in haar arrest nr. 93.761 van 17 december 2012 (zie stuk nr. 2) dat de beslissing van verwerende partij van 28 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van voormelde Wet van 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard, diende te worden vernietigd.

De reden voor de vernietiging van voormelde beslissing van verwerende partij was dat deze "niets vermeldt aangaande de vraag of de ziekte van verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

De Raad voor Vreemdelingenzaken oordeelde verder dat: "Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt derhalve "met vastheid (kan) gesteld worden" dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, te meer daar uit niets blijkt dat verzoekende partij lijdt aan een banale aandoening of ziekte."

Onder dit reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling dient de onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te worden verstaan en waarnaar in de procedurestukken uitdrukkelijk wordt verwezen.

Dit voormelde artikel 3 is een "meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag" in de zin van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Deze meer voordelige internationaal verdragsrechtelijke bepaling krijgt voorrang op de toepassing van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Er mag overigens geen bevel om worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012).

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenzaken in het arrest nr. 93.761 van 17 december 2012 rekening houdt met die meer voordelige internationaal verdragsrechtelijke bepaling houdt dezelfde rechter op dezelfde zitting in de daaropvolgende zaak op het zittingsblad met betrekking tot de onderliggende beslissing van de bestreden beslissing geen rekening met deze meer voordelige internationaal verdragsrechtelijke bepaling hoewel verzoekende partij uitdrukkelijk in haar gedinginleidende verzoekschrift tegen de onderliggende beslissing van de bestreden beslissing naar het belang van de hangende regularisatieaanvraag verwees. Er is een duidelijke dwaling.

Het feit dat de wetswijziging van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 aan artikel 7, al. 1, 2° verwerende partij een gebonden bevoegdheid oplegde verandert niet aan de toepassing bij voorrang van de meer voordelige internationaal verdragsrechtelijke bepaling noch aan de verplichting die op de nationale rechter rust om een bepaling die in strijd is met een hogere rechtsnorm ambtshalve buiten beschouwing te laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

De middelen zijn gegrond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon om voorgaande niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

4. De schendingen zijn daadwerkelijk van die aard dat zij tot cassatie van de bestreden beslissing kunnen leiden en de strekking van de bestreden beslissing kunnen hebben beïnvloed."

Beoordeling

5.1. Verzoeker verwijst in het opschrift van het middel naar de artikelen 57/7ter en 57/23bis van de Vreemdelingenwet doch hij zet nergens uiteen op welke wijze deze bepalingen met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. Hij zet evenmin uiteen op welke wijze artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, daargelaten de vaststelling dat het bestreden arrest met toepassing van artikel 39/2, § 2, van die wet is geweest. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

5.2. De kritiek in het middel houdt uitsluitend in dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (EVRM) als een “meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag” voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat tot het bestreden arrest heeft geleid, noch in het opschrift noch in de uiteenzetting van zijn enig middel naar artikel 3 van het EVRM verwezen. Hij heeft slechts aangevoerd dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven zolang geen definitieve beslissing over zijn “regularisatieaanvraag om medische redenen” is genomen.

Blijkens het bestreden arrest heeft verzoeker op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in antwoord op de vraag naar zijn belang geantwoord dat hij zijn belang ontleent “aan een mogelijke schending van een hogere rechtsnorm, meer bepaald artikel 3 EVRM” waarna de voorzitter erop heeft gewezen “dat de schending van een hogere rechtsnorm, meer bepaald van artikel 3 EVRM, niet werd opgeworpen in het verzoekschrift”.

Waar verzoeker enkel ter staving van zijn belang naar een “mogelijke” schending van artikel 3 van het EVRM heeft verwezen, kan dit niet worden beschouwd als een middel of een onderdeel ervan. Hoe dan ook blijkt nergens uit dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM niet in het verzoekschrift tot nietigverklaring kon opwerpen.

Verzoeker kan derhalve niet voor het eerst als cassatiemiddel opwerpen dat artikel 3 van het EVRM ten onrechte buiten toepassing werd gelaten in het bestreden arrest, ook al tracht hij dit op artikel 7 van de Vreemdelingenwet te betrekken. Het enige middel is in die mate nieuw en derhalve niet-ontvankelijk.

5.3. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en de door artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte.

Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vaststelt dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM niet in zijn verzoekschrift heeft opgeworpen, hoefde hij over de toepassing van die verdragsbepaling niet verder te motiveren. Het enige middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig november tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen